

Kto posiada poetycki klucz?

Poezja od zawsze pełniła znaczącą rolę. Łączyła pokolenia, zagrzewała do walki (tyrteizm), dawała ukojenie, nadzieję, kontaminowała nie tylko ze sztuką, ale także z ludzkim życiem. Poezja przede wszystkim oczyszczała (katharsis). Czymże jest nasze życie, jeśli nie najwznioślejszą ze sztuk? Artyści nie musieli szukać daleko, by stworzyć wielkie dzieła. Bowiem największą popularnością cieszyły się banalne tematy. Banalne zaś nigdy nie oznaczały prostych – wręcz przeciwnie.

To, co zwyczajne, codzienne, powszechne, czasem okazuje się najtrudniejsze. A poeci niczym naukowcy, dążąc do odkrycia rzeczy trudnych, niezrozumiałych, intrygujących, zwyczajnych i niezwykłych, świadomych i nieświadomych – tworzą niezwykłą poezję.

Poezja łączy pokolenia, łamie lody, przekracza bariery, dociera do rzeczy niemożliwych, daje upust emocjom, jednoczy różne kultury, pomaga lepiej zrozumieć świat i reguły nim rządzące, posiada niezwykłą moc. Moc, którą kryje nasza wyobraźnia i sposób indywidualnego postrzegania świata. Każdy z nas posiada nieprzecenione zdolności; wśród nich jest właśnie wyobraźnia. To świat, który sami kreujemy i doskonalimy. A zatem klucz do tworzenia poezji mamy w zasięgu ręki. Właśnie z tym kluczem możemy udać się w świat niezwykłej twórczości. W świat literatury, filozofii, teatru, muzyki – dziedzin kontaminujących z naszym codziennym życiem. Poezja wyznacza drogę i inspiruje do wielu niezwykłych pomysłów.

Tworzenie nie jest łatwą dziedziną, ale jakże piękną jest, gdy mamy koncept, umiemy czerpać inspirację ze sztuki szeroko rozumianej. Doświadczamy nowych wzruszeń, poznajemy świat, uczymy się wielu rzeczy na nowo i staramy się zrozumieć, co niezrozumiałe – to jest właśnie prawdziwa moc poezji. Obok funkcji estetycznej i poznawczej, spełnia przede wszystkim funkcję dydaktyczną i terapeutyczną (poezjoterapia).

Osoby piszące wiersze potwierdzają, iż poezja pomogła im w różnych sytuacjach. Możliwość tworzenia i dzielenia się swoją twórczością otwiera drzwi wyobraźni. Kontakt z twórczością wielkich artystów wielokrotnie przyczynił się do pokonania różnych barier i słabości. Nie trzeba być wielkim poetą – wieszczem, by pisać wiersze. Najpiękniejsza i najszczerza poezja płynie z głębi serca. Klucz posiada każdy, ale czy każdy go wykorzysta?

Agnieszka Zawlik-Borkowska